

Mindenkinek sikerekkel teli vizsgaidőszakot és szép nyarat kíván a Móra Nyúz csapata!

Móra Nyúz – a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik 110 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Szabados Gabriella

Tördelőszerkesztő: Kubatov Sára

Korrektúra: Szabados Gabriella és Szilágyi Katalin

Szerzők: Balog Márta, Benedek Leila, Danyi Ildikó, Hegedüs István, Heltai Sára, Kocsis Ivett, Kubatov Sára, Léber Dina, Major Stella (SZTElla), Mészáros Gabriella, Salamon Dóra, Szabados Gabriella, Tóth Szabina, Tölgyes Arabela, Varga Bálint, Vidovenyecz Éva, Vrazsovits Rita

Képek: Szeverényi Krisztina és az internet

XIV. évfolyam
2. (42.) szám.
A Móra Ferenc
Kollégium lapja
2011. június

Móra Nyúz

Koliélet:

Morgilla

Ki mit tud?

Komolyzenei est

Csocsó bajnokság

Interjú Hordós Diával

Minden más:

Hrabal kiállítás

Vizsgaidőszak

Filmajánló

Humor

Vers

Szerkesztői szász

Újra itt a Móra Nyúz, ebben a félévben az utolsó. Köszönjük a sok pozitív visszajelzést, amiket az április számért kaptunk tőletek, reméljük, ez az újság sem okoz majd csalódást! Megpróbálunk mindenről beszámolni, ami ebben a két hónapban történt Veletek, Velünk, Mindnyájunkkal, Mórásokkal. Azt hiszem ismét egy igen erős tavaszi félévet zárhatunk, már ha a sok-sok élményre gondolok: a legnagyobb buli természetesen az ismét felejthetetlenre sikerült Morgilla volt, de azért rendeztünk megint egy sütisütőt, voltak szakmai előadások, Cseh Kultúra hete, Csocsó Bajnokság, Komolyzenei est, Ki-Mit-Tud?. Folytatódik a tornatermi foglalkozások és azok vezetőinek bemutatása is: ezúttal az aerobicos Hordós Diát faggatták újságíróink.

Ha már meguntátok a tanulót, vagy bármelyik kis zugot, ahova elvonultatok tanulni, lapozzátok fel a Móra Nyúzt. Felüdülés, nosztalgia, kikapcsolódás, néhány mosoly, ha az ismerős képeket böngésztitek -ezt szeretnénk Nektek nyújtani.

A Móra Nyúz szerkesztősége sikeres vizsgaidőszakot és szép, boldog élményekben gazdag nyarat kíván mindenkinek!

Szabados Gabriella

FELHÍVÁS!

Várunk minden kedves, önmagukban kedvet és ambíciót érző technikai szerkesztőket és újságírókat, hogy továbbvigyék, megújítsák a kollégiumi újság hagyományait, és hogy egy színvonalas, szórakoztató, újsággal színesítsék a kollégisták mindennapjait.

A levél, amitől minden szülő retteg

Az alábbi levelet még évekkel ezelőtt találtam az interneten, lehet, hogy ti is már ráakadtatok egyszer. Ha mégsem, akkor mindenféleképp olvassátok el, megéri! Valószínűleg, az eset óta a címzett szülők is már nevetnek ezen (már ha meg vannak áldva némi humorérzékkel, és ha sikeres volt az újraélesztés a szívinfarktus után).

Drága szüleim!

Már 3 hónapja itt vagyok az egyetemen, és még nem írtam nektek. Nagyon szégyellem magam, de ígérem, hogy most mindent bepótolok! De mielőtt még folytatom a levelet, kérlek, üljetek le! Semmi esetre se olvassátok tovább a levelet állva!! Már majdnem teljesen rendbe jöttek az égési sérüléseim, és a sokkot, amit az okozott, hogy ki kellett ugranom a negyedik emeletről, szinte egészen kihevertem. Csak 2 hetet kellett a kórházban feküdnöm, már majdnem jól látok, és az a szőnyű hanyás is csak egy héten háromszor jön rám. Mivel a tüzet én okoztam, négymilliót kell fizetnünk az egyetemnek a károkért, de ez mind semmi, hiszen az a lényeg, hogy életben maradtam.

Az volt a szerencsém, hogy a szemközti lakó férfi észrevette, mi történt, és kihívta a mentőket és a tűzoltókat. Ő volt, aki aztán meglátogatott a kórházban, és mivel nem volt hova mennem (a szobám hamuvá égett), olyan kedves volt, hogy felajánlotta, lakjam vele. Egyszobás lakása van, de azért nagyon jól megvagyunk. Ő vagy kétszer olyan idős, mint én, de örülten egymásba szerettünk, és össze szeretnénk házasodni. Még nem döntöttük el, hogy pontosan mikor, de még azelőtt mindenképp megtartjuk az esküvőt, mielőtt túl feltűnővé válik, hogy terhes vagyok. Bizony drága szüleim, anya leszek!!!

Tudom, hogy alig várjátok már, hogy nagyszülők lehessetek, és biztos vagyok benne, hogy a kisbabákat (merthogy hármas ikrek lesznek) azzal a szeretettel fogjátok körülvenni, amivel engem is kiskoromban. Az egyetlen dolog, ami egy kicsit késlelteti az esküvőnket az egy fertőzés, amit a vőlegényem szedett össze valahol. Emiatt most megint kórházban vagyunk, mert persze én is elkaptam, de már sokkal jobban vagyunk az antibiotikumoknak köszönhetően, amit vénásan adnak nekünk. Azt hi-

szem, az orvosok valami szifilisznek hívják a betegséget.

Tudom, hogy a férjemet tárt karokkal fogadjátok majd, és hamarosan olyan lesz majd, mint egy igazi családtag. Nagyon kedves ember, és bár nem végezte el a 8 általánost sem, rendkívül ambiciózus. Természetesen más vallású, mint mi, de tudom, hogy milyen toleránsak vagytok, és így az sem fog titeket zavarni, hogy sötétebb a bőre, mint a miénk. Biztos vagyok benne, hogy legalább annyira fogjátok majd szeretni, mint én!!! Mivel nagyjából a ti korotokbeli, biztos nagyon jól kijöttök majd egymással, ha majd hazaköltözünk hozzátok a gyerekekkel (mert hát a mi lakásunk túl kicsi ennyi embernek). Az ő szülei is nagyon rendes emberek, azt hiszem, az apja valami híres kábítószercsempész Afrikában, ahonnan a jövendőbelim is származik.

Most, hogy már mindenről részletesen beszámoltam, azt hiszem itt az ideje, hogy bevalljam nektek, hogy nem égett le a lakásom, és így nekem kutya bajom, nem is voltam kórházban egy napot sem, nincs se vőlegényem, se szifiliszem, se semmilyen néger pasim. Az igazság az, hogy meghúztak harmadszorra is közzégből, és csak azt szerettem volna tudatosítani bennetek, hogy vannak ennél a világon sokkal rosszabb dolgok is!

Sokszor csókol:

Lányotok

Kubatov Sára

Morgilla - emlékezetes pillanatok

MORGILLA 2011

Ha a kollégium falai mesélni tudnának...

Morgilla-szüességem elvesztésének rövid története

Még 2009 nyarán megragadta egy szó a figyelmemet miközben a kollégiumok honlapját nézegettem. Természetesen ez a szó a MORGILLA volt. Miután bekerültem az akkor másodéves szobatársaimhoz intézett első kérdéseim egyike az volt, hogy mi is az a Morgilla. „4 napos kollégiumi tivornya”- jött a válasz. Azóta eltelt két év, és túl vagyok már a második morgillázásomon. Az idei is hatalmas élmény volt számomra, de az első alkalom, az mégis csak az első alkalom. A három csapat egy-egy elsőévesét kérdeztem arról, vajon ők hogyan érezték magukat életük első Morgilláján, valamint megkértem őket, hogy említsenek meg egy számukra nagyon emlékezetes pillanatot.

Az első alanyom Kutyi csapatának Széplaki Tündéje volt, aki így nyilatkozott:

A felsőbb évesektől korábban már sokat hallottam a Morgilláról, pont ezért nagyon kíváncsi voltam, hogy milyen, és azt kell mondjam, egyáltalán nem csalódtam! Rengeg vicces helyzetet éltem át, és örültem, hogy egy remek csapat tagja lehetek. Az előfeladatok és a forgatások során nagyon összekovácsolódott a társaság. Nehéz lenne kiválasztani egyetlen, legemlékezetesebb pillanatot, mert valójában felsorolhatnám a két hét összes momentumát, amíg a Morgillára készültünk. A forgatást, amikor Gyuri megkérte Kutyit, hogy mondjon valamit a kamerába, mire ő gondolkodás nélkül rávágt, hogy "Csokif@sz!", és mindenki szakadt a nevetéstől. A városi vetélkedőt, ami hatalmas kaland volt :) De említhetném a 3 napos felejthetetlen bulimaraton is. Ha jövőre a kiscigolyák odajönnek hozzám, és felteszik a nagy

kérdést, vagyis „Mi is az a Morgilla?” biztosan tanácsolni fogom nekik, hogy próbálják ki, mert ez egy óriási élmény. En tuti jövőre sem hagyom ki.

Majd Simon Anikó „Vaslady”-t faggattam Morgilla-szüességének elvesztéséről:

Néha az volt az érzésem, hogy a Morgilla már a beköltözés utáni első hónapban elkezdődött. Akármilyen buliról volt is szó, mindenki csak azt mondta: „Várd meg a Morgillát!”. Így én jó kislány módjára vártam, nagyon-nagyon vártam. Tudtam, hogy lesznek csapatok, feladatok és persze bulik, de azt álmodtam sem gondoltam, hogy ilyen jól összekovácsolódhat ennyi ember. Katánál nem voltunk sokan, de ezt egyikünk se bánta. Nyilván néhány feladtnál jól jött volna pár fiú, de nem volt kiabálás, összeveszés, sértődés, széthúzás, mindent meg tudtunk beszélni.

Ebben a két hétben legjobban a hangulat fogott meg, és itt most nem az alkoholra gondolok, hanem a sanda tekintetekre, mikor szembe találkozik a folyosón két "ellenfél", és a kíváncsi „Ti hogy álltok ezzel a feladattal?” - kérdésekre. Mindenki lázban égett, jelmezt próbált, forgatott, titkolózott, és a 3 nap, akármennyire is fárasztó volt olykor, felejthetetlen maradt. Sokszor jut az eszembe a szombat esti édes-keserű ünneplés a csapattal, amikor egyszerre éreztük a megkömlyebülést és a szomorúságot, hogy vége van. Hétfőn fura volt visszazökkenni, és suliba menni mindenféle villámfeladat nélkül. :)

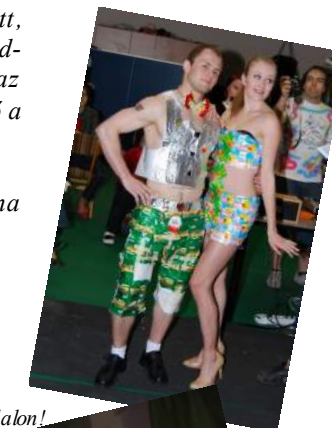
Végül, de nem utolsó sorban volt csapattársamat, Kiss Mátét kaptam el, először csak a buszmegállóban, ahol a kérdésemre röviden tömören csak annyit felelt: „Nagyon jó volt.”, majd

később azt is kifejtette, hogy miért:

A felsőbb évesek sokat meséltek a Morgilláról, és szerencsére az elmondottak igaznak is bizonyultak. Az előfeladatok jól összehozták a csapatot, és számomra hatalmas élmény volt, hogy hozzátehettem valamit a közös munkához. Nem emlékszem olyan pillanatra a Morgilla során, ami ne tetszett volna, de ha ki kellene emelnem néhány dolgot, akkor azt válaszolnám, a csapat és a buli. Szerintem erről szól a Morgilla, és ez az eredményhirdetés során is megmutatkozott, hogy nem az eredmény, hanem az együtt töltött idő a fontos. :)

Léber Dina

További képek a 22. oldalon!

Még azt mondják szesztilalom

Mit is mondhatnék el az idei év Morgillájáról ebben a pár sorban. Azt hiszem nehéz összefoglalni azt a sok eseményt és élményt amivel mindannyian gazdagodtunk. Kutyi (alias Szabó János) csapatának tagja voltam. A témánk a Maffiózók címet viselte, a fiúk maffiózókként a csajok pedig, ne is szépítsük utcalányokként erősítették a csapat imázsát. Hozzá kell tennem, hogy a lányok száma messze elveszett a fiúk számától, vártuk is, hogy majd a tenyerükön hordoznak minket, ami azért néha meg is történt.

Sosem felejttem, mikor megkaptuk a régen várt előfeladatokat listáját. Körben ülve hallgattuk ahogy Kutyi felolvasta, néha csodálkozó pillantásokat váltva értékeltük a ránk váró feladatokat. Tudtuk, hogy minden akadályt sikeresen kell venni ahhoz, hogy elsők lehessünk. Persze a fiúk rögtön vállalták a EU-s táblák fényképezését (nem is tudni miért), Eszter örömmel fogadta, hogy az idén újságot is kell készíteni. A csokipapírok gyűjtésében nagy szerepet szántak a srácok a csajoknak, mondván ők vigyáznak az alakjukra. A videó és a klipp készítésének terhe Gyuri vállára nehezedett, de ő csak annyit mondott, hogy „ennyi jó alapanyagból csak jót lehet készíteni!”

Alapanyagban pedig nem volt hiány, forgattunk a Tóthban, rögtönzött zenés táncos mulatságot hoztunk létre, lementünk a laposra, persze a legnagyobb szélben és hidegben. Falatnyi ruhákban jártuk be a várost a csajokkal, mindent a csapatért jelszó kíséretében. Minden helyen koccintottunk valamilyen italkülönlegességgel ezzel is jelezve az esemény értékét. Nincs is ezzel baj, hiszen kinek hiányzik a szesztilalom.

Természetesen a megmérettetésnek ezzel nem volt vége. Előttünk állt még a sportnap, ahogyan emleget-

tük az „ész játéka”, a szellemi vetélkedő no meg a régen várt városi vetélkedő se maradhatott ki. A mumus, a Forma 1 is hátra volt még, biztatásban nem volt hiány, nem maradt hangunk úgy üvöltöttük, hogy kitartás.

Amikor csak lehetett ugrattuk egymást és sosem felejtkeztünk meg az esti solo partikról. Megtanultuk, hogy kevés esélyünk van a győzelemre, ha Fatime vagy Árpai is játszik. Kutyi modellnek állt egy élethű karton Kutyi készítéséhez is, nem volt egyszerű, de megcsináltuk. Kriszta hangja

ember, mindenben ott volt és kivette a részét. A hét közepére már csak hallomásból ismertük az alvás és a józanság fogalmakat. Hatalmas bulinak tekintettük ezt a hetet, új barátságok születtek, maroknyi csapat voltunk mi, de annál erősebb. A hab a tortán, persze a legvégén jött el, mikor Kutyi fejére tette Ádám a koronát, hiszen ő lett a Morgilla. Hatalmas ölekezésbe torkollott az ünneplés, amit az első emeleti konyhában folytattunk. Sztorikat meséltünk és elevenítettünk fel.

most is a fülemben cseng, „Mit kértek a büféből?”, és persze valamit mindig kértünk. Egymáson nevtünk, mikor egy-egy átmulatott este után megláttuk reggel a másikat. Megosztottuk miket láttunk és hallottunk, és már készültünk az aznap esti bulizásra.

Összetartozásban sem volt hiány, a csapat magjának kikiáltott pár

Már most hiányzik, pedig nem is olyan régen volt. De a szellem még mindig itt kísért, találgatjuk a következő év jelöltjeit és témáit. A csapat nem oszlott fel sőt, egymás nyakára járunk amikor csak tehetjük.

Vidovnyecz Éva

Csocsó Bajnokság a kollégiumban

Már hetedik éve annak, hogy 2004-ben - még Medgyesi Árpai szervezésében - elindult kollégiumunkban az azóta is sikeresnek, és immár hagyományosnak mondható Kollégiumi Csocsó Bajnokság, mely idén tavasszal már 14-ik alkalommal került megrendezésre.

Sokaknak csak egy kis szórakozás havonta egyszer, akad olyan is, akinek egy-egy meccs már presztízs értékű, és természetesen van, aki számára teljesen közömbös a csocsó. Mindenestre azok a kollégisták, akik szeretik ezt a játékot, minden félévben már előre készülnek a következő csocsó bajnokságra.

Az idei tanév tavaszi félévi csocsóbajnoksága 2011. április 27-én este 7 órától vette kezdetét. A résztvevők számára az már természetes, hogy a mezőny minden szempontból vegyesnek tekinthető, így nem maradhatnak el a rutinos versenyzők, mint a *Krapulax* csapata (Pusztai László „Üpi” - Danka Balázs), valamint a még rutintalanak mondható, azonban idén rengeteget fejlődő *Tűcsők* csapata (Széplaki Tünde - Réger Attila) sem.

A bajnokság már hagyományosan csoport körrel indult, amikor is a 10 nevező csapat két csoportban körmérkőzést játszott egymással, a csoport kört követően az onnan továbbjutók küzdöttek tovább egyenes kiesés rendszerben. A döntőbe végül

két rutinos, egymással már számos alkalommal nagy csatákat vívó csapat jutott, a *Ti még a világon se voltatok...* (Kövesdi Gergely – Pálfi Gábor) és a *Sósavas akkumulátor* (Taskovics Péter – Varga Bálint). Az izgalmas döntőt végül ez utóbbi nyerte, így ismét a *Sósavas akkumulátor* csapata hódította el a Csocsóbajnokság vándorkupáját, és az ezzel járó jutalmat. Természetesen nem szabad elfelejtenünk a harmadik helyezett csapatot sem, mely a jó erőkből álló, ám együtt még rutintalan *Varacskosok* csapata lett (Földi Árpád – Nagy Bence).

Végezetül szükséges megemlíteni, hogy Kövesdi Gergely büfésnek köszönhetően sokak öröme a csocsóasztal egy ideje már ingyenes, és a játékelményt jelentősen növelve valódi verseny golyókkal játszhatunk. Számomra az idei csocsóbajnokság különösen emlékezetes marad, hiszen ez volt az első, melyet jómagam már nemcsak játékosként, hanem szervezőként is segíthettem. Úgy láttam sokaknak örömet szerzett ez a játék még így versenykörülmények között is, szerintem a bajnokság hangulatára idén sem lehet panasz, hiszen mindenki tudja, hogy „nem az eredmény a lényeg, hanem az együtt töltött idő”.

Varga Bálint

Inerjú Hordós Diával

Úgy gondoltuk, jó lenne, ha minden tornatermi foglalkozás, edzés vezetőjét kicsit kifaggatnánk, hogy ti is jobban megismerjétek őket, és azt, amit itt, a kollégiumban tevékenykednek, nektek, értetek. Hordós Diána nem a tipikus tunya „bétékás” megtestesítője, mert habár magyar szakra jár, rendszeresen sportol, sőt, Márty távozása után magára vállalta a kollégiumi aerobik edzések tartását. Őt is megkérdeztük minderről:

Mióta sportolsz, és melyek azok a sportágak, amiket kipróbáltál?

Kiskoromban balettsuliba jártam negyedikes koromig. Aztán kipróbáltam többféle táncot, de abbahagytam őket. Hetedikes-nyolcadikos koromban már jártam aerobikra, de nem rendszeresen. Gimis koromban is hol jártam, hol nem, változó volt, többnyire anyától függött a dolog, ugyanis együtt jártunk edzésre kocsival, és ha ő nem jött, akkor busszal már nekem se volt sok kedvem menni. Itt Szegeden a Szote Fitnessbe járok már 3 éve, azaz amióta itt tanulok.

Úgy tudom, rúdtáncot is tanulsz. Miért döntöttél emellett a mozgásfajta mellett?

Tavaly októberben kezdtem el jámi. Egyik barátnőm szólt, hogy indul kezdő tanfolyam a Formal Fitnessben, és menjünk el. Pímer Alma tánciskolája (Dollhouse) indította a tanfolyamot. Sajnos január óta már nincs tanfolyam,

elfogytak az emberek, sokan lemorzsolódtak, így Almának nem érte meg lejönni órát tartani. Nagyon szeretem csinálni, már az elején beleszerettem. Tele van kihívással, és közben erőnlétet is fejleszt. Ránézésre könnyűnek tűnik, de hihetetlen erő van minden mozdulatban.

Jártál Márty óráira?

Mindig lementem. Szerettem, mert helyben volt, és bírtam Mártyt.

Hogyan kerültél képbe a kolis aerobikkal kapcsolatban?

Mikor Márty bejelentette, hogy elmegy, megkérdezte, hogy valakinek lenne-e kedve folytatni, és én jelentkeztem. Már régebben is terveztem, hogy valamikor majd elkezdek egy aerobik oktatói tanfolyamot, és ez nagyon jó gyakorlás most nekem.

Mekkora az érdeklődés az edzésekre?

Változó, hogy hányan vannak. Nekem azért a pár emberért is megéri tartani, akik mindig ott vannak. Van, hogy többen vannak, van, hogy csak négyen, de én mindig szívesen csinálom.

Előre fel szoktál készülni, hogy milyen gyakorlatokat fogtok végezni, vagy inkább improvizálni szoktál?

Általában a szotés órákból vagy netes videókból merítek ötletet. Nem rakom előre össze, hogy mit fogunk csinálni, hanem éppen amihez kedvem van.:

Mit ajánlanál azoknak a lányoknak, akiknek nincs elég bátorságuk vagy esetleg önbizalmuk lejönni egy órára?

Szerintem mindenki bátran jöjjön le! Már fiúknak is mondtam, de tartózkodnak. :) Semmi extra nem történik egy ilyen órán, csak mozgunk, koreográfia sincs, tehát nem nehéz követni. És csak pár emeletet kell lejönni. :)

Köszönjük az interjút!

Danyi Ildikó

Mesteri munka volt...

Mester Peti el-elakadó szavai az eredményhirdetésen:

„Köszönöm mindenkinek... ez egy olyan élmény volt számomra, ami egyszerűen hihetetlen... meg is télt a tetelem... éltem egyik legjobb élménye volt...” Ezer kéz a magasban csakis Ezer mesterkénknak, ezer ölelés, ezerszer is Mester Peti kiáltás és ezer csillogó szempár. Már a felkészülés hetétől, sőt, már attól a pillanattól kezdve, hogy elhangzott Peti szájából az a bizonyos mondat: Leszel a Morgilla csapatomban? Nos, mi, Mesteremberek attól a pillanattól kezdve szeretnénk visszaforgatni az időt. *One more time.*

Képtelen lennék megmondani, melyik momentumot idézem fel legszívesebben ebből az időszakból. Azt, amikor Britney tőle kissé szokatlan szakállal beállt a szobánkba, hogy induljunk forgatni, vagy azt, amikor csapatostul, beöltözve bevetődünk a liget fűvére a gyanútlan idegenek mellé egy fénykép erejéig? Talán amikor meglátom a szorgos mesteremberek munkáit, a rengeteg ötletes plakátot, a festett pólókat és a csapatászlót, vagy amikor Vass Viki és Lutz Gabi a kezembe nyomnak egy kész példányt a Koppintóból? Netán azt, amikor végre végignézhetem egészben a kampányfilmünket, vagy azt, amikor a csütörtöki bulin nem találok egy olyan embert sem, akin ne lenne LÁJK pecsét – Mayer Jani hátsó feléről nem is beszélve –, azt, amikor a Húsztizene egyes korona egy fotó kedvéért Mester Peti fején landol? Esetleg azt, amikor a Morgilla utáni hétfőn Peti bejelenti, hogy a csapat partimedencéje felszívódott az éterben?

Nehéz elcsípni az események minden egyes láncszemét, így, hogy olyan volt ez a Morgilla szöröstül-előfeladatostul, hogy az elmesélé-

séhez egy hétre lenne szükségünk. Nem az átlagnapjainkba számítható bele ez a rengeteg nevetés, a sok-sok koccintás magunkra, a drága csapattársakkal és persze a kedves ellenfelekkel is, óvszergyűjtés tízperc alatt és palacsintasütés negyvenöt perc alatt, Varga Bálint arca, amint belekóstol az általa kotyvasztott egyedi és egészséges kóktélba, mely a pizza mellé járt a zsűrinek sok-sok szeretettel.

Az, hogy főként férfiúi brigád pukkasztott lufit a Morgilla-jelöltünk hasán, majd bagettet evett a lábai közül, lehetséges, hogy drasztikus emlékként marad Peti tudatában. De az, ahogy teli torokból énekelünk a partimedencénkkel az oldalunkon – legfőképp „Hit me baby”-t természetesen –, egész biztosan kellemes mementó lesz mindannyiunk számára egy jó ideig. Buliztunk hajnalokig, nehogy véletlenül újult erővel induljunk neki a másnapi feladatoknak.

Szubjektív beszámolóként meg kell, hogy jegyezzem: ennyi energiát és lelkesedést, maximum a tavalyi hősiekedés közepette láttam... A szervezők egyetlen

felszólitására örömmel, majd-majd tolakodva másztunk be tizenegyen egy telefonfülkébe, vagy épp ugráltunk ki egy kötél fölött a ligetben, a srácok csak úgy átsuhantak a kötélmászókán, hogy aztán leöblíthessék a torkukat egy-két pofa sörrel a jó öreg Tóthban. De előtte még hatalmasat szurkoltunk a Mesternek a Formal-en, ahol is képes volt 1 perc 37 másodperces idővel átküzdenie magát a pályán. A szervezők kérésére egy hétig csokoládépapírral ettünk, ittunk, aludtunk, álmodtunk, ám a végső látványért megérté a fáradságot. Fiaink csak úgy kanalazták a sört és dobták azt a kockát a kolimpián, több alkalommal is másodpercek alatt öntötték le a finom nedűt a torkukon. Mindezt a csapatsellemért. Értünk. Magunkért. Mesteremberekért. Mert mesteri munka volt. *TÉNY.*

Salamon Dóri

A kékben rejlő sokszínűség

Három év alatt három különböző Morgillában volt részem. Az ideivel kapcsolatban a leggyakrabban eszembe jutó jelző: **Különleges. Különleges a jelölt miatt, mert most egy igen közeli barátom indult, és mert a decemberben elkezdődött tervezéstől a Morgilla vasárnapjáig mellette voltam. Különleges a sok új ember miatt, és tudom, hogy nem egy barátság kötődött meg most. Végül pedig azért, mert ez volt Kata utolsó Morgillája Móra kolisként.**

Nehezen tisztult le ez a kék szín, hiszen az utolsó napokban is változott a csapat tagok száma és személye. Márciusban a szobákat végig járva toboroztunk Katával és a szinte ismeretlen emberekből egy összetartó csapat kerekedett áprilisra. Jó volt látni, hogy kevés olyan feladat volt, amire buzdítani vagy noszogatni kellett volna bárkit is. Együtt fáradtunk, együtt ébredtünk, ha valaki kiborult a másik csak utána akadt ki. Szerettem a belső poénokat, hogy senki nem érezte kívülállónak magát, mindenkire szükség volt. Be kell vallanom, hogy féltünk, az elején nehéz volt: nem jöttek az ötletek, nem aktivizálódtunk igazán, de jött a fordulat, talán a vasárnapi forgatásnál, no meg a pólók kiosztásával. A kétség mostanra minden csapattagnak egyet jelent azzal az egy héttel. Valószínűleg ez a szín is maradandó lesz, mint a mostani Kutyi csapatnál a fekete.

Nehéz volt úgy lelkesíteni a csapatot, hogy sokuknak ez volt az első Morgillájuk, mert nem tudták, mire számíthatnak, nem tudták, milyen lesz az a nagy ölelés szombat este az ered-

ményhirdetés után. Azt hittem, több gondot fog okozni mindenki aggodalma, a létszámihiány, hiszen jóval kevesebben voltunk a másik két csapatnál. Ám hiányról nem volt szó, egy percig sem. Igazából praktikus volt: több alkohol és virsli jutott, és a feltűnési viselkedésünket is kielégíthettük, mert feladat akadt bőven.

Nem csüggedtünk az elvesztett villámfeladatok miatt, a melltartó gyűjtést (szombat reggel 8kor) szégyen lett volna nem megnyernünk. Az állandó hangulatot jól

jellemzi, hogy plusz három pontért egy pónit is szereztünk a városi vetélkedő Dugonics téri állomásán.

Ez volt az első Morgillám, amin a csapatnak nem az alkohol állt az első helyen, inkább együtt pizzáztunk vagy csak beszélgettünk az éjjel-nappali előtt. Nem utasítottuk vissza az itallehető-

ségeket (fröccs- és sörváltó, lavoros sorfeladat), de jobb így emlékezni a Morgilla. De még milyen emlékekkel. Kata érdeme, hogy hihetetlen nyugalommal és nem állandóan jelöltként, legtöbbször az összetartást irányító csapattársként vett részt a munkában.

Felesleges a további szócséplés, életem legjobb Morgillája volt, a legkékebb és legjobb csapattal. Kék volt nekünk a Híd melletti vattacukor és utána a nyelvünk is, kék volt az ég, a kettes busz, a Múzeum medencéje és a Formal

után Kata térde is.

A teljesség igénye nélkül szedtem össze gondolataimat, ami nem volt egyszerű, de hát mindenki tudja: Ilyen ez a popszakma! Jövőre, veletek, ugyanitt, ugyanilyet!

Tóth Szabina

Vers

I.

Ha csak elhinném és nem érteném,
akkor lennék igazán én.
Csak fáj a jó, megöl a szép szó,
és félek mindentől.
Minden komoly perctől,
hogy eltűnik majd egyből,
amit a látóhatár se lát.
Szüntelen folytonos játék
gyilkol majd meg lassan
anélkül, hogy igaz lett volna...

II.

Rohanó világ, rohanó szerelem.
Sietős ébredés, nincs idő szeretni.
Ennyire van időnk, öt percrek titokban,
mert rohan a világ, menekül a szerelem.
Mások boldogok, nyugodtak lesznek,
mi nagy emberek.
Hogy együtt bírjuk-e terhünket?
Nincs szükségünk egymásra. De kellemes.
Szerény létfenntartás volt az éj,
hánykolódtunk a halálon,
s a kiatlantás terhével szállunk harcba
megint.
Egymás ellen, egymást taszítva, néha egymásért.
Mások szemében furcsa lét,
nekünk ez a kivitelezhető élvezet.
De nem beszéllek a Te nevedben,
hisz sokkal egyszerűbb volt, mikor nem voltál.
(És Te sem.)
Akkor csak én voltam, a sűrű köd,
a rohanó világ, a táncoló világ,
na és én.
Én van most is,
Te meg aztán főleg,
te meg én csak néha.
A mit elnyelte a rohanó világ, a rohanó szerelem...

Vrazsovits Rita

Blatt

Ha kell, én kárt teszek magamban...

Sűrű vörösök ülnek a Karolinán,
egy nő tompán megbicsaklik,
kényszerbe csavarva – kutyapórázon...

Busz jön.

Kárt teszek magamban:

hamuszürke, ívtelen,
parttalan, rendetlen tájban
nem csinállok semmit.

Míg te: fecsegő, büntheres,
tegnap esti cigarettavégbe bámulsz,
s nem csinálsz semmit.

Amit biztosan tudni lehet,
hogy haldoklunk.

Virágba,
télbe,
pléhbe,
kavicsba,
mézes fekete teába
haldoklunk bele.

Kárt kell tennem magamban: beszélnem kell.

Benedek Leila

Könnyű nőcskének nehéz lenni

Emma Stone-nal még egy tinivígjáték is színvonalas

Manapság a tinivígjáték kifejezést látva egy-egy film műfajának megjelölésekor a moziba készülő fitorogva lapoz tovább a műsorfüzetben, hiszen egyből a Hangyák a gatyában, vagy az Amerikai pite semmitmondó képkockái villannak át az agyán, és esze ágában sincs pénzt adni az ilyen filmekért. Azonban a Könnyű nőcske a 2010-es év vígjátéktermésének egyik üde és felhőtlen szórakozást nyújtó alkotása, így azoknak, akik még nem vesztették el a műfaj iránti bizalmukat, mindenképpen érdemes megnézniük. Nem fognak csalódnni.

Az alaptörténet ugyan ismerős lehet, majd' minden középiskolás történet így kezdődik: nehéz a gimnáziumi élet az Egyesült Államokban, nem a jegyek, sokkal inkább a népszerűség kérdésköre miatt, ami leginkább a szüzesség elvesztésével kapcsolódik össze. Mindezek mellett adott egy átlagos tizenhét éves lány, aki szeretne kitűnni, ezért különböző hazugságokba bonyolódik.

Olive (*Emma Stone*) az áhított népszerűség elérése érdekében hagyja magát belekeverni egy ártatlannak tűnő pletykába. Ám az idő előrehaladtával Olive egy hazugságszpirálban találja magát: hazugság hazugságot követ, ráadásul mindig nagyobb kell füllentenie, hogy továbbra is érdekes tudjon maradni a többiek számára. A kamaszlány ruhatarát és a viselkedését is ahhoz a képhez igazítja, amilyen vélemény kialakul róla az iskolában. Egyre szexisebb ruhákat hord: ahogy rövidül a szoknyája, úgy hosszabbodik a róla terjengő pletykák sora.

Emma Stone élete első főszerepében kiváló komikaként teszi maradandóvá a kilencven perces mozi. Mimikájával és gesztikulációjával kiválóan alakítja a skarlát betűs diáklányt. Olive karakterének – aki talpraesett, művelt, kellőképpen cserfes, független és karakán jelenség – megformálására Emma Stone tökéletesen alkalmas. Játékában nemcsak az a csodás, hogy önmaga iránt is rendkívül nagy öniróniával viszonyul, hanem a műfaj elé is görbe tükröt tart.

A rendező, Will Gluck a flash back módszerét alkalmazva meséli el a történetet: Olive videoblog formájában önt tiszta vizet abba a bizonyos pohárba. A képünkbe behajolva bontja fejezetekre a filmet a főszereplő egy-egy megjegyzésével. Ez

a folytonos narráció töri csak meg a lineáris történetmesélést.

Dicséret illeti a forgatókönyv íróit, Bert V. Royal-t is, aki a helyzetkomikumokra jellemző humort vette alapul a történet elmondásához. A párbeszéderek eredetiségének köszönhetően a filmet egy percre sem lehet megunni. Arról szól, hogy egy olyan individualizált és szabadnak kikiáltott társadalomban, mint az USA, mennyit foglalkozunk azzal, mit gondolnak rólunk mások, hogyan terjed a pletyka, és mindez mennyire köti gúzsba az embert. A film másik mozgatórugója, hogy Nathaniel Hawthorne A skarlát betű című regényének egyes szereplői és jelenetei is megelevenednek előttünk XXI. századi kontösbe bújítva, így a néző igazi intertextuális alkotás szemtanúja lehet.

Mindezen pozitívumok ellenére a film hibákban is bővelkedik: Emma Stone zseniális Olive-alakítása mellett a többiek bizony messze eltörpülnek, pedig Patricia Clarkson-t és Stanley Tucci-t is láthattuk már remekelni, akik Olive szeretnivaló, ám kicsit kelety szüleit alakítják. Lisa Kudrow – akit a helyzetkomikum királynőjeként is emlegethetünk 10 éves Jóbarátok béli Phoebe-alakítása miatt – is csak önmaga ányéka. Így lényegében Emma Stone viszi az egész filmet a vállán.

SZTElla

A Hrabal gala xis pillanatképei

Május 3-án került sor a Bohumil Hrabal, cseh íróról szóló kiállítás megnyitására. A megnyitó alkalomból – a kiállítók bemutatkozásán és Tomáš Vašut, cseh lektor előadásán kívül – élőzene, specialitás kóstoló és csapolt pilseni várta az érdeklődőket. Kis vakond nosztalgikus hangulatot teremtett az „U Fleků” ideiglenes kocsmában, a cseh film szerelmesei pedig a Sörgyári capriccio című adaptáción szórakozhattak a Kék teremben.

A cseh kultúra hetét azért kezdtük el szervezni, hogy kicsit közelebb hozzuk az érdeklődőkhöz a különleges cseh atmoszférát, cseh filmek és egy jó hangulatú este segítségével.

Gimis koromban gyakran töltöttük a délutánjainkat tesómmal az aszódi városi könyvtárban, onnan ismerem Odler Zsoltot, a Fekete Ökör Baráti Kör tagját, a kiállítók egyikét. Mikor elmeséltem neki az ötletünket, megkérdezte, mi lenne, ha lehoznánk a kiállítást Szegedre, a cseh este keretén belül. Így lett a rendezvényünk alapja ez a tárlat, amely sokszínűségével, egyediségével igyekszik bevezetni minket a hrabali-világba. A kiállítók munkáiból árad a cseh kultúra és Hrabal iránt érzett szeretetük és elkötelezettségük, ez az, ami számomra a legkülönlegesebbé teszi ezt az összeállítást.

A kiállítás megtekinthető a nagyteremben, a kiállítókról viszont keveset árul el, ezért megkértem Odler Zsoltot, hogy meséljen kicsit a baráti körrel.

A névválasztás az azonos nevű prágai kocsmá és annak privatizálását megakadályozók előtti tisztelegés eredménye. „Akadt néhány derék ember, kik hamar eszméltek, hogy mivel is jár ez a folyamat, s egyre jobban féltették kedvenc kocsmájukat, egyre jobban féltették kedvenc sörüket, s egyre jobban féltették azt a heti

néhány kellemes órát, mit ebben a szentélyben tölthettek. Egyetlen lehetséges megoldás kínálkozott. Alakítottak egy társaságot, összegyűjtötték a kellő pénzt, s saját maguk privatizálták a kocsmát, saját maguknak. Tették mindezt azért, hogy ne szűnjön meg a kocsmá, ne változzon a nyitva tartás, ne változzon a berendezés, a hangulat, s lehetőleg a külső homlokzat is maradjon meg olyan, ami egy szép barokk házhoz illik.”

Bohumil Hrabal, Jiří Menzel, cseh építészet és történelem. Egy-két szál, mely a társaság tagjait a cseh kultúrához – és egymáshoz is – kapcsolja. Hogy mi köti össze őket ezeken kívül? „Talán a barátságot lehetne az első helyen említeni. Persze nagyvonalakban azonos az érdeklődés a kultúra és a művészetek területén, de ez önmagában kevés lenne. Montaigne a következőt mondta mikor elmerengett La Boétie-hez fűződő kapcsolatáról: - „Barátok voltunk...Mert ő volt ő, s mert én voltam én.” Ez talán ránk is igaz, mindenkinek megvan a maga kis világa, a maga rigolyája s ezt megpróbáljuk tiszteletben tartani, inkább több mint kevesebb sikerrel.”

Mint annyi minden a baráti kör életében, a kiállítás ötlete szintén teljesen spontán jött Prága utcáit járva. Szerencsére az ötlet nem maradt ötlet, buktatókon, nehézségeken át elindult a megvalósulás felé. A törzsanyag körülbelül két év leforgása alatt készült el. A későbbiekben egészült ki a sajtógyűjteménnyel és a Hrabalról készült szoborral.

Az aszódi debütálás után a tárlat megjárta Solymárt, Ráckevét, Kapolcsot – a Művészetek Völgye alkalmával, Balassagyarmatot, Sátoraljaújhelyet, és most Szegedre is eljutott. Ezen kívül újabb és

újabb felkérések is érkeznek. A kiállítók viszik a tárlatot, ahova hívják, ahol szeretettel, érdeklődéssel várják őket. Távol áll tőlük a törtetés, a „nyomulás”. Szeretnek valamit és ezt a szeretetet igyekeznek átadni azoknak, akik igénylik, szívesen veszik. A baráti kör tagjai kisebb-nagyobb távolságra élnek egymástól, szét-szóródva Magyarország területén. Ez a tény maga után vonja a hagyományos értelemben vett törzs hely és a hetente rendezett találkozók hiányát, mégsem bizonyul károsnak a tagok hatékony, gyümölcsöző együttműködésére. Ezt remekül példázza az a kis történet, amit Zsolti mondott el, mikor megkértem, meséljen el egy, a kiállításához kapcsolódó emlékezetes pillanatot a baráti kör életéből. Fogadjatok szeretettel zárzó gyánánt!

„Kapolcson történt, ahol a Művészetek Völgye hivatalos megnyitó napja előtt érkezünk, hogy a nyitónapon minden készen legyen a vendégek fogadására. Lezajlott a sátorverési, elhelyezkedési munka. 11 napra kellett ugrani berendezkedni, ami elég macerás, majd késő délután elkezdhetjük a munkát. A munka a következő volt, egy elhanyagolt nyomdaépületből, s annak udvarából, varázsoljunk egy cseh hangulatú, üzemező kiskocsmát, melyben a kiállítás lesz a díszlet, a körítés. Most olyanokráram, nincs víz stb... Elkezdjük a munkát, ami itt kb. 7-8 óra hosszú volt, normál esetben kb. 5-6 óra

felépíteni. Próbálgattuk, rendezgettük, majd egy vezérfonalon elindultunk, s felépítettük a kiállítást. Este 11 körül végeztünk, rogytunk le fáradtan a nyomda koszos kövére, hogy

megszemléljük művünket. Néhány hideg sörrel próbáltunk enyhíteni fáradtságunkon, s próbáltuk testünket a normál hőfokra hűteni. Hozzá kell tennem, hogy egy rossz kon-

vektort nem lehetett lekapcsolni, így az egyfolytában fűtötte a termet. A kocsmában este kb. 28-30, napközben kb. 35-40 fok volt. Látható, hogy a júliusi fűtésnek sokkal jobb a hatásfoka, mint a télinek. Majdnem éjjel volt mikor megérkezett a majdani kocsmát üzemeltető cég, kinek képviselője azonnal közölte, hogy így nem lesz jó, mert a hűtők nem fognak elférni, s féltékenyülten célzott rá, hogy le kellene szedni az anyagot, s teljesen átrendezni. Biztos voltál már olyan helyzetben, hogy nem hiszel a fülednek, no ez ilyen volt. Nem volt mit tenni, le kellett szedni, s újra felrakni. Már javában énekeltek a madarak, mikor végeztünk, valahogy elvonszoltuk testünket a sátorig, s ledőlünk aludni, mert közben hivatalosan is megnyílt a Művészetek Völgye. Aki aludt már sátrazott, az tudja milyen érzés szikrázó napsütésben a sátorban aludni..."

Heltai Sára

Én szeretem a komolyzenét! - Komolyan?

Május 4-én, szerdán a kollégium nagytermében megrendezésre került egy rendhagyó esemény. Mayer János és néhány kollégiumi társa úgy gondolták, szerveznek egy Komolyzenei estét a saját maguk, és legfőképp a komolyzene-kedvelő kollégisták örömére.

Az ötletgazda és egyben főszervező Jani volt: „Az volt a célom, hogy még közelebb hozzam a komolyzenét a többiekhez, mert bár azt vettem észre, hogy a gimiben még szinte gáz volt komolyzenét hallgatni, addig egyetemen már szinte mindenki "bevallja" hogy igen-

is szereti a komolyzenét. Ezen kívül még az volt az indok, hogy az élő koncertek mindig is nagyobb hatással vannak az emberre, többet tudnak adni, mintha csak berakjuk a számot Youtube-on.”

Az egész különlegességét az (is) adta, hogy a zeneszámok között anekdotákat mesélt a két műsorvezető, Lengyel Nóra és Márton Gábor (Guli), olyan híres zeneszerzőkről, mint például Mozart, Liszt Ferenc, Händel vagy Csajkovszkij. A műsor egyik fénypontja pedig – számomra – az volt, amikor Beethoven Holdfény szonátáját sötétben, csak a zongorán égő pár gyertya fényé-

ben hallgathatta végig a közönség.

Jani elmondta, azt is szeretné, hogy legalább minden évben, de leginkább félévente megismétlődjön ez az esemény, egyre komolyabb fellépésekkel, és egyre több vendéggel, illetve segítséggel a ZMK-ról.

A főszervező mellett Hornyik Anna Violának, Lengyel Nórinak és Gulinak köszönhetjük, hogy ez az esemény létrejöhett, és természetesen a fellépő zenészeknek: Horváth Katának, Kozma Tamásnak, Huszta Lászlónak, Páczelt Satoltának, Takács Zol-

Program Csipkerózsika

Uses CRT;

VAR

y, x, z : integer;

p, q : string;

BEGIN

ClrScr;

q:= „csipkerózsika”;

p:= „a királyfi”;

z:= 13;

y:= 12;

x:= év;

x:=0;

y:=y+z;

Repeat

if x <15 then x:=x+1

else sleeping;

For 1 to (p-1) do

Begin

ERROR 41

End;

Until kiss;

Begin

p+q:= love

End;

Writeln ('happy end');

Readkey;

END.

HAPPY END

A Grimm-testvérek műve alapján írta Balog Márta

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király és egy királyné, akiknek egy szép napon lányuk született. A királylánynak rendezett ünnepségre hívatlanul betoppant a 13-as számú tudós asszony, z. A 13-as szám ismét szerencsétlenséget okozott. Bosszú és átok.

Ismétlődő ciklusként teltek-múltak az évek, és egyre közeledett a 15. születésnap. Aznap q egyedül maradt a palotában. Kíváncsisága elcsalta őt a palota ódon tornyába... Vénsecsés vénasszony. Orsó. Vér. A mitől mindenki rettegett. Beteljesült az átok.

Csipkerózsika 100 esztendő, mély álomba szenderült... until kiss.

Vele együtt elaludt az egész család, az egész udvar. HALT. Mintha kihalt volna az egész világ. A teljes rendszer összeomlott. Lefagyott a gép. Vajon a mi gépünk is lefagyott, alszunk mi is? Vajon mind csupán álmodjuk az életünket, vagy éljük azt? Csak arra figyelünk, hogy fel tudjunk még tolnakodni a villamosra, de nem nézünk messzebb a villamossínnél. Nem emeljük föl tekintetünket a kastély tornyára, melyben lehet, hogy éppen egy megmentésre váró királylány alszik. Minden percben a Szőke Herceget várjuk fehér lovon. De lehet, hogy a királylány nem ébred fel többé, és lehet, hogy a herceg sohasem jön értünk. Lehet, hogy hiába várunk, és közben elsiklunk azok fölé az apróságok fölé, amelyek boldoggá tehetnék hét-köznapjainkat, ha észrevennénk őket.

De ha felpillantunk a toronyra, és a királylány megmentésére indulunk, akkor sem érhetünk fel mindannyian. Több királyfi elindult az úton, de mind meghalt. Egyikük sem tudta felébreszteni Csipkerózsikát. **ERROR 41 -Operand types do not match.** Valami mindegyikükből hiányzott, ami miatt a csipkebokor áldozatai lettek.

100 év múlva megjelent p az országban. Ez a p elszántan vágott neki a tövisekkel teli, küzdelmes útnak. Őt semmi nem rettentette vissza, akaratereje és elszántsága átsegítette az úton.

Vajon mi hajtotta őt az út során? Talán egy érzés. Talán érezte, hogy a bokrok mögött szerelem várja. Nem is sejtette, mi vár rá, még is bátran neki-vágott az ismeretlennek. És a falak mögött szerelemre lelt.

Csipkerózsika és az ő királyfija új, közös életet kezdtek. L.o.v.e. És boldogan éltek, amíg meg nem...

Az élet olyan, mint a **TURBO PASCAL**. Íródik a programod, többször választás elé kerül, és előfordul, hogy rossz döntést hozol. Van, hogy lefagy a rendszered, és te már nem tehetsz semmit. Rá kell találnod A Rendszergazdára, aki segít neked. Vajon megtaláljuk-e valaha azt a rendszergazdát, aki újra tudja indítani a gépünket? Ha nem adjuk fel, egy szép napon megtalálhatjuk Őt. De vigyáznunk kell, mert van, amikor az élet minden magyarázat nélkül **ERROR**-t jelez.

Balog Márta

mely az emberi kapcsolatokon is nyomot hagy. Gyakran felszínes helyzeteket teremt csoporttársak közt, valamint elidegenedést és magányt eredményezhet.

A jelszó az önmegvalósítás, a kitűnés vágya.

Már nem elegendő egyszerűen jól teljesíteni a tanulmányokban, kellene a pluszok. Ebből adódik egy másik, a hallgatók által gyakran említett probléma, az állandó eszeveszett pontvadászat a különböző felvételik esetében. Az egyetemi évek alatt előírt elvárások a diákokban is erősen rögzülnek. Nagy valószínűséggel megjelenik a csalódás, mert az egyetemista rájön, hogy nem azt kapta a szaktól, amit várt. Ugyanakkor fenyeget a közeledő munkába állás, és a hallgatók kilátásai sok esetben nem valami biztatóak. Frusztrációt teremthet, hogy a tanulás nagyon sokszor az egyetem befejezése után sem ér véget, mert folyamatos további képzésekre van szüksége a szakembernek ahhoz, hogy végre valóban azt csinálhassa, amit szeretne.

A kiégés viszont megelőzhető. Elkerülése végett legfontosabb, hogy olyan megküzdési stratégiákat építsünk ki magunknak, melyek segítségével eredményesen kiszoríthatjuk a növekvő stresszt életünkéből. Pszichológiai immunrendszerünk megerősítése érdekében számtalan módszert alkalmazhatunk, melyek képessé tehetnek bennünket a tartós stressz elviselésére. Ki kell hangsúlyoznom, hogy nem véletlenül helytállóak a „Csináld magad!” eljárások. Ugyanis az ember csak önmaga változtathat saját beállítódásán, és egy ilyen feladat – ha valóban elszántak vagyunk –, nem kevés munkával jár, de annál jövedelmezőbb számunkra. Miután amellet döntünk, hogy márpedig legyőzzük a problémát, első lépésben információk után kell kutatnunk, melyek segíthetnek a nehézségekkel való megküzdésben.

Fontos, hogy megfelelő időbeosztással rendelkezünk, hogy képesek legyünk szünetek beiktatására a különböző feladatok elvégzése között, hogy valódi pihenésben lehessen részünk. Szellemileg fel kell készülnünk a nehéz helyzetekre. Ennek eszközei lehetnek a mentális tréningek, lazító gyakorlatok, különböző relaxációs technikák. Nekünk kell kiválasztanunk tapasztalat alapján, hogy melyik az, amely beválhat. A lényeg, hogy növelje bennünk a nyugodtság érzését és erősítse a pozitív gondolatokat, melyek újra megtanítanak bennünket önmagunk szeretetére. Ezáltal leszünk képesek környezetünket is pozitív módon értékelni. Kulcsszónak számít a rendszeresség fogalma, hosszútávra kell terveznünk, mivel kitartás nélkül természetesen nem jelentkezik érezhető javulás.

A fent elmondottak alapján le kell szögezmem, hogy **a kiégés nem minden helyzetben negatív.** Inkább egyszerre tekinthető negatívnak és pozitívnak, ugyanis változásra sarkall, célja, hogy kirándítson a hétköznapiokból, hogy jelezze: itt az idő, hogy tegyünk valamit! A kiégés egyfajta krízis, melynek más nyelven sincs semmiféle rossz tartalommal felruházott jelentése, ugyanis a krízis görögül döntést, fordulatot jelent. Első lépésben fel kell tennünk magunknak a következő kérdéseket: „Honnan indultam? Hol tartok jelenleg? Merre tartok? Mi tart a pályán? Miért választottam ezt a szakmát?”

Emberekkkel foglalkozni, kapcsolatokat ápolni hatalmas felelősség, így **mindannyiunk számára kötelező személyiségünk és önismeretünk fejlesztése.** Egy egészséges személyiséggel megáldott ember reális önértékeléssel bír, elfogadja önmagát, tisztában van előnyös tulajdonságaival és hibáival egyaránt. Nyitott, célja, hogy tegyen a közösségért, a „másokkal, másokért” érzése mozgatja tetteiben. A közösség tagjának tekinti magát, és ismeri az ezzel járó köteleességeket. Társas kapcsolataiban, hivatásában és a társadalomhoz fűződő viszonyában kiegyensúlyozott, mindig törekszik a felmerülő problémák megoldására. Komolyan veszi saját és mások véleményét, megpróbál belehelyezkedni a másik helyzetébe, átgondolni nézőpontját. Kapcsolataiban kellemes partner és nem ellenség, aki állandóan a társai felett aratott győzelem gondolatával játszik. Mások jogait tiszteletben tartja, de saját érdekeire is figyel (elsősorban a közös érdekekre fekteti a hangsúlyt). Az egészséges személyiséget kreativitás jellemzi, mely segítségével kibontakoztathatja energiáit, de a kreatív gondolkodás nem veszélyezteti realitásérzékét. Önmagát képes úgy megkülönböztetni másoktól, hogy közben nem értékeli le őket és nem okoz nekik fájdalmat. Munkáját kitartóan, koncentráltan és örömmel végzi.

A felsorolt tulajdonságok utópikusnak hangozhatnak, megvalósításuk lehetetlennek tűnhet. Felháborodást válthatnak ki az olvasóban, és megfogalmazódhat benne a kérdés, hogy hogyan lehet ennyi mindennek eleget tenni. De a hangsúly sosem a tökéletességen van, mert nyilván egyikünk sem az. A cél a tökéletesség felé vezető út bejárása, a tökéletességre való törekvés, a haladás. Ugyanis ha képesek vagyunk megérteni, s ami még ennél is fontosabb: elfogadni, hogy az élet sosem áll meg, mivel dinamikus és természetes az örök változás, elkerülhetjük a földi létünkkel járó ártalmakat, s köztük a kiégést.

Tölgyes Arabella

Forrás: Petróczi Erzsébet: Amit a hallgatónak tudni illik a kiégésről

nak, Klebnciczki Gyógynek, Kalmár Zoltánnak, Nyerges Ábelnek, Hornyik Annának, és ismét Mayer Jánosnak, aki fellépőként is közreműködött.

Nekem személy szerint nagyon tetszett, és jó volt látni, hogy elég sokan, legalább is többen, mint gondoltam volna, lejöttek meghallgatni a műsort. Mindenkinek csak javasolni tudom, hogy a legközelebbi alkalommal hallgassa meg, ha teheti, mert a komolyzene élőben komolyan jobb! :-)

Danyi Ildikó

Kollbiz-körkérdés

Szegedi Eszter

1. Mi a kedvenc idézeted, mondásod?

Aki a célt akarja, annak az eszközt is akarnia kell.

2. Kedvenc filmed, színészed?

Több kedvencem is van, például a 4 hónap 3 hét 2nap, Az ártatlanság hangjai Louis Mandokitól, Die Hard összes része, Terrorbolygó, León. Kedvenc színészem nincs,

egy-egy alakítást kedvelek inkább, például Michael C. Hallt Dexterként.

3. Kedvenc együttesed, számod?

Die Antwoord Rich Bitch, legalábbis most ez megy a fejemben.

4. Tervezel e nyárra utazást és hova?

Nagyrészt otthon leszek a családommal, az unokatesóimmal töltök néhány napot. Nem tervezek kifejezetten turistás utazást. Páran meglátogatjuk majd Krisztát, meg Régertr Andris is meghívta a csapatot Siklósrá.

5. Mik a terveid tanulmányaid befejezése után?

Egyenlőre több választási lehetőségem is van a szakjaimból adó-

dóan. De a tanulásnak sosem lesz vége, hiszen mi már a learning society (tanuló társadalom) tagjai vagyunk.

De a tanulásnak sosem lesz vége, hiszen mi már a learning society (tanuló társadalom) tagjai vagyunk.

6. Hiszel-e a babonákban? Mitől tartasz? Babonás vagyok a magam módján, de nem tartok semmitől.

7. Kedvenc tantárgyad, tanárod? Nincsen kedvenc tantárgyam vagy tanárom, ez már nem a gimnázium. Szeretem a kommunikációelmélettel, politikával, joggal foglalkozó kurzusokat.

8. Melyik közösségi program az, amelyen szívesen részt veszel a koliban?

Politológia előadásokra meg filmklubra igyekszek lemenni, szabadidő kérdése igazából, amiből mostanában egyre kevesebb van.

9. Részt vettél-e a Morgillán? Ha igen, mi volt számodra a legemlékezetesebb, legjobb?

Kutyi csapatában voltam. Nagyon élveztem a filmforgatást, meg a Morgillát megelőző napokat, amikor reggelig csináltuk az előfeladatokat vagy épp Soloztunk. A legjobb pedig az, hogy

megismerhettem olyan embereket is, akiket másképp nem lett volna lehetőségem.

10. Volt-e olyan nap, esemény amelyet szívesen kitörölnél az életedből, vagy amire szívesen emlékszel?

Ez egy túl személyes kérdés, főleg ilyen barátságfüzet jellegűek után...

11. Hol élnél szívesen ország, város?

Magyarországon akarok élni, minden ide köt. Persze szeretnék eljutni mondjuk Portugáliába vagy vissza látogatni Észa Olaszországba, de nem akarok túl messzire kerülni a családomtól, barátaimtól.

12. Ki próbáltál-e már extrém sportot, ha nem mit szeretnél?

Nem szabad sportolnom és ezt igyekszem is betartani. Extrémnek meg elég volt, amikor az XXL-re szálltunk a május elseji majálison Nórival meg Krisztával.

Régertr Attila

1. "Nagy esemény nagy igények." vagy "Minden kislány a lelke mélyén egy bagoly."

2. Szeretem a könnyen emészthető filmeket, ezért többnyire az imdb 2.0 alattiakat részesítem előnyben, de ahogy időm enged meg nézek minden aktuális sikerfilmet.

3. Kedvenc együttesem a Rómeó Vércik, kedvenc számom tőlük Az élet, az öröm.

4. Siklóson töltöm az egész nyaram. Jó hely... :D

5. Dolgozni szeretnék.

6. Nem hiszek a babonákban, de mégis van, mikor kerülök egy-egy helyzetet.

7. Kedvenc tanárom utoljára gimnáziumban volt. Itt egyetemen nincs. Vannak érdekes tárgyak, de kedvenc nincs.

8. Mostanában nagyon rászoktam a csocsóra, egyébként pedig minden kolis rendezvényen szívesen veszek részt.

9. Idén a szervezői csapat tagja voltam. A legemlékezetesebb dolog a Morgilla utáni szervezői palacsintázás volt.

10. A számvitel zh-k napjai minden bizonnyal olyan napok, amiket szívesen kitörölnék.

11. Úgy gondolom minden városnak és országnak megvan a maga szépsége, amibe ha belekóstolsz, a rabja leszel. Én maradnék Magyarországon, és Szegeden is, ha lehet.

12. Az extrém sport nem az én világom. Inkább csak nézem.

1. Nincs kedvenc idézetem...most, hogy a kérdések miatt kicsit a kollára gondolkodom, a Terminator 1 egyik jelenete ugrik be: "I'll be back."

2. Nem vagyok nagy filmes, valójában egyik sincs. A film legyen mondjuk a Talpuk alatt f ü t y ü l a s z é l .

3. Egyik sincs, teljesen hangulatfüggő, hogy éppen mit hallgatók, a klasszikustól a népzeneig át a különböző könnyűzenei műfajokig. A lakodalmas zenétől, goarance-től és egyéb elvetemült dolgoktól mondjuk kiver a víz.

4. Igen, ha minden jól megy idén is megyünk régi szobatársakkal és barátokkal Szentbékállára.

5. Azért jöttem egyetemre, hogy régész legyek.

6. Nem vagyok babonás.

7. Az egyetemen Fodor Istvántól tanultam a legtöbbet. Valamennyi óráját szerettem, a kedvencem talán a Magyar őstörténet régészete I-II és a Honfoglaláskor régészete volt. Ő azonban már vagy három éve nem tanít Szegeden, a jelenlegi oktatók közül talán Papp Sándor tanár urat és Felföldi Szabolcsot emelném ki.

8. Kolisként majdnem minden programon részt vettem, kivéve a póker- és a sütisütő versenyeket.

9. Részt vettem a Morgillán, s élveztem is, főképpen azért, mert több olyan barátommal is találkoztam újra, akik évekkal ezelőtt messzire szakadtak Szegedtől, és ezért évente alig 1-2

alkalommal találkozhatunk.

10. Mindkettőre akad példa bőven. A legszívesebben a tavalyi Morgillára emlékszem vissza, míg az utána következő hétfőt nem szeretném ismét átélni...

11. Szívesen mennék külföldre, főképpen keletre, de végleg nem tudnám itt hagyni Magyarországot.

12. Gyerekkoromban rendszeresen másztunk falat. Persze az a bizonyos fal a maga mintegy 3-3,5 m-es magasságával ma már inkább vicces, mint extrém, de akkoriban rendkívül veszélyesnek tűnt. :) Máskülönbén a hagyományosabb sportokat szeretem inkább, többkevesebb rendszerességgel eljárók focizni, de korábban öttusáztam, atletizáltam és kickboxoltam is.

Márton Gábor

1. Most éppen ez: Nézem, hogy játszik a géppel, s egyszerre minden megvilágosodott. A Terminátor sohasem áll le. Sose hagyja magára. Sohasé fogja bántani. Nem kiabál vele. Nem rúg be és nem veri meg. Nem mondja, hogy nincs ideje foglalkozni vele. Mindig vele marad és ha kell meg is hal érte. Pótapák jöttek mentek az évek folyamán és csak ez a lény, ez a gép az egyetlen...aki megállja a helyét. Ebben a beteg világban egyedül ő egészséges. (Terminátor 2. Sarah Connor).

2. Elefántember, kedvenc színészem nincs, mivel sosem tudom eldönteni, hogy kijátszik jól és ki rosszul. A férfiak közül szimpátia és egyebek alapján Jean Reno, a nőknél szerintem elég egyértelmű: Melanie Laurent.

3. Korszakaim vannak a zenében általában 1-2 hétig tart egy időszakom, de van, hogy csak 1-2 napig, s akkor éjjel nappal azt hallgatom,

s az is a kedvenc. Most éppen semmi ilyen nincs. De ha mondani kell, akkor: The Cranberries-Zombie.

4. Tandíjra spórolok, így maximum egy biciklitúra, esetleg stoppolás valamerre.

5. Dolgozom.

6. Nem jellemző. A kutyáktól és az ufóktól félek, ja meg a sötét erdőtől furcsa zajokkal, meg ha végig kell menni egyedül egy sötét folyosón.

7. Kedvenc tárgyam nincs kimonodottan. Tanáraink közül Kókény Andrea, Pelyach István és Szabados György említhető meg.

8. Mindegyiken, ha érdekel.

9. Igen. Csomai Balázs, Nagy Géza, Holler Attila, akik a legemlékezetesebbek voltak számomra, hiszen nagyon régen láttam őket.

10. Inkább másképpen csinálnék dolgokat.

11. Nem tudom. Mindig találok valami szépet az adott helyen.

12. Még nem, de az ejtőernyőzést kipróbálnám.

Mészáros Gabriella

„Az anyagi világban az ember mindig olyan dolgokra vágyik, ami nincs, olyan pénzen, ami nincs, hogy olyan emberekre tegyen jó benyomást, akiket nem is szeret” – tartja az indiai mondás. Ha kicsit elgondolkodunk e mondat értelmén, felfedezhetjük, milyen nagy igazság rejlik benne, ugyanis valamilyen formában mindannyian ezt tesszük. Úgy érezzük, ezt kell tennünk, mert vannak szabályok, melyek egy rendszer keretét adják életünknek. Azonban ha ráébredünk, hogy felépített világunk mégsem működik vagy esetleg mégsem nekünk való, nagy valószínűséggel szembe kell néznünk a kiégés állapotával, mely eltérő idő- és minőségbeli szakaszokban mutatkozik meg.

A folyamat sosem a „belefáradtam” érzésével kezdődik. Érdekes, hogy az elején éppen egyfajta túlzott lelkesedés uralkodik el a személyen, tervei-vel kapcsolatban. Kiegészítés érzésnek eleinte semmi nyoma, az illető munkáját idealizált gondolati tartalmakkal tölti meg, ötletekben gazdag, tette kész. Azonban a kezdeti állapotot felváltja a helyzet reális megítélése, az idealizált kép kezd szertefoszlan. Ezt követi a kiábrándultság, mely hamar átfordul frusztrációba, majd végül fásultságot teremt. Megjelenik a már említett „belefáradtam az egészbe” érzés, mely a hallgatót akár a választott pálya elhagyására is készítheti. A helyzet súlyosságát fokozza, hogy a kezdeti folyamatos euforikus állapot az egyensúly felborulásához vezet, melynek eredményeképp az egyén koffeintartalmú szerekhez és egyéb teljesítményt fokozó eszközökhöz fordul (kialakulhat valamilyen addikció), és gondolom, nem szükséges annak hangsúlyozása, hogy ez a lépés csak még tovább rontja a helyzetet. A pszichoszomatikus (lelki eredetű, de a testben megnyilvánuló) jelzéseket felváltják a szomatikus (testi) tünetek.

Mi alapján tudhatjuk meg, hogy kiégéssel van dolgunk? Ilyenkor szünni nem akaró fáradtság nehezedik az emberre, melyen gyakran még nagyobb mértékű alvás sem segít. A munkában megjelenik a megfélemlési kényszer, a „bizonyítanom kell” vágya, mely természetesen nem hozza meg a várt sikert. Így az egyén egyre inkább belezuhan a depresszió és a közöny állapotába, visszahúzódik. Túlzott érzékenysége miatt védekező magatartást vesz fel a kommunikációk során és egyfajta negatív álláspontot képvisel mindennel kapcsolatban. Jellemző még a cinizmus, a gúnyos hangnem, mely szintén az önvédelem egy formája.

Kiket veszélyeztet leginkább a kiégés? Valójában bármelyik embert, de különösképp azokat a szakembereket és az olyan pályát választókat, akik emberekkel foglalkoznak.

A fiatal kor egy olyan periódust jelöl, mikor már túlléptünk a kamaszkor nehézségein, a felnőtté válás folyamatán, azonban még nem találkoztunk a munkahely és a családalapítás terheivel. Az egyetemi lét még messze nem erről szól. Ez az időszak az intenzív érzelmeknek, idealizmusoknak, vágyaknak és reménnyel teli terveknek ad otthont. Az egyetemista új ismeretekre tesz szert, tapasztalatokat szerez, fejleszti magát akár több területen is. Élete irigylésre méltónak tűnik tele lehetőségekkel, egy boldog élet megteremtésének összes adott feltételével. Azonban valami mégis megakadályozza ezt a tökéletes elképzelést. Rengeteg jel mutat rá a hallgatók túlterheltségére, mely könnyen szül elégedetlenséget és céltalanságot. Sajnos olyan komoly esetek is ezt bizonyítják, mint például a magas számú halálos kimenetelű öngyilkosságok.

Felmérések szerint Amerikában 7-10 év alatt az egyetemistáknak csupán 55-80 %-a végzi el a kitűzött tanulmányokat. Köreikben végzett más vizsgálatok meglepő eredményeket mutattak. Azt tapasztalták ugyanis, hogy sokkal nagyobb méretű kiégésről beszélhetünk egyetemisták esetében szemben a már valamilyen munkahelyen dolgozó, foglalkozást űző egyénekkel. Hazai kutatások szerint pedig a vizsgált hallgatók több mint egyharmada kiégettnek bizonyult.

Milyen okok húzódnak meg a háttérben? A kiégést a nagymértékű frusztráció hozza létre, de miért keletkezik frusztráció? A probléma igen összetett, gyökere azonban a mai modern társadalomban keresendő. Említhetjük az oktatási rendszer ambivalens helyzetét, a rengeteg követelményt. A tudomány fejlődésével arányosan az elsajátítandó ismeretek mennyisége is folyamatos növekedést mutat. Nem csak az a gond, hogy igazi kikapcsolódást nem engedélyező, rohanó világunkban hatalmas mennyiségű feladattal kell megbirkóznunk, hanem arról van szó, hogy ezek a kötelességek sosem várhatnak. Ugyanis amint készen állunk az egyikkel, a másik már sürgetően jelzi, hogy elvégzése halaszthatatlan. Az egyetemista energiáinak folyamatos használatára van kényszerítve, és valójában nem kapja meg a várt beteljesülést, mivel egy kitűzött cél elérése után máris újabb célt kell kitűznie maga elé. Sokan a szabadság hiányáról, bizonytalanságról és arról panaszkodnak, hogy kevés alkalmuk adódik az önkifejezésre az egyetemen. Rendkívül szükséges, hogy beszéljünk a korai versengésről, mely a hallgatókban keletkező stressz egyik legnagyobb forrása, a „sosem leszek olyan jó, mint ők” érzése,

Vizsgaidőszaki olvasás

Vizsgaidőszak van, és ilyenkor minden megváltozik, az ember átértékeli az életét. A "vizsgaidőszak" csak egy fedőnév, ami a beavatlatlanok elől rejtja ezeknek a fáradságos heteknek valódi értelmét: ez az igazán nagy elhatározások, nagy cselekedetek, nagy összeharátkozások és nagy összeveszések ideje. Ilyenkor mindent lehet, sőt kell, mert melléktevékenységek nélkül belebetegszik az ember. Minden eszköz megengedett arra, hogy elhanyagoljuk a tanulást. Időnk jogos és indokolt elpocsékolására többek között az olvasás is remek lehetőséget nyújt.

Fontosnak tartom leszögezni, milyen stílusú könyveket ne vegyünk semmiképp sem a kezünkbe, ebben az időszakban. Mellőzzük a több kötetes regényeket, mert biztos nem fogjuk tudni megállni, hogy a folytatást ne vegyük ki a könyvtárból. Kerüljük az ezer meg ezer oldalas izgalmas, letehetetlen fantasykat. Azon modern művészi próbálkozásokat, melyek arra törekkenek, hogy az egész regényt egyetlen mondatban tárják elénk, ki se nyissuk, mert, ha másképp nem, azért is végig olvassuk, hogy elérjünk a pontig.

E rövid áttekintés után vegyük sorra az ideális vizsgaidőszaki könyv tulajdonságait. Legáltalánosabb állapotunk, a teljes agyi kimerültség és különböző lelki mélységek körvonalazzák számunkra ezeket: legyen egyszerűen értelmezhető, könnyed, vicces, rövid, felkavaró érzelmektől mentes. Leglényegesebb tulajdonsága a tuti happy-end, hogy amúgy is megtépázott idegeink számára nyugalmas perceket szerezzen. Másik véglete és veszélye, a stressz és idegesség mellett ezeknek a heteknek az unalmas, szürke és egyhangú hétköznapokba való belesüppedés. Feldobni korai kelessel, egész napos tanulással,

koffeinmérgezőssel, cigaretta túladagolással, hajtéppéssal járó napjainkat, olvashatunk rövidebb krimiket, útiaplókat.

Tréfás, könnyed hangulatra vágyóknak ajánlom szeretettel Karinthy Frigyes „Így írtok ti” című művét, melynek frappáns, vicces történetei vidám kikapcsolódást nyújthatnak. A mozgalmasságra vágyók figyelmébe ajánlom a Sherlock Holmes történeteket. Több – rövid, de annál izgalmasabb, nyomozást megelevenítő novellákat tartalmazó – kötet is fellelhető különböző könyvtárakban.

Talán nem vagyok egyedül az úti könyvek iránti szeretettel, így nem veszem fel fölöslegesen az ajánlatok közé. Ilyen stílusú Wladimir Kaminer, az orosz származású berlini író több könyve is. A „Multikulti – berlini történetek” című műve hűen jeleníti meg az ottani emigránsok életét, különleges helyzetét a német fővárosban. Az „Utazás Tralalába” pedig az író európai útjairól ad számot. Kaminer könnyed, néhol szarkasztikus humora teszi igazán szórakoztatóvá novellás formában elént történeteit.

Megemlíteném még a lehetőséget, ami biztosítja számunkra, hogy esetleges elrontott vizsgáink minden bánatát kiéljük, és kedvünkre forogjunk keserű levünkben, áradjon

szét bennünk a fájdalom és szenvedés. De azért igyekezzünk nem túlzásba vinni az önsajnálatot!

Szobatársaimmal van egy különleges megnevezésünk arra, ha ágyba bújva egy bögre teával, kakaóval, rágsálnivalóval filmet nézünk, vagy olvasgatunk. „Most kicsit bekuckózzok csajok.” – hangzik el gyakran a mondat a szobában.

Azt ajánlom hát, kuckózzatok be ti is néha valami finomsággal és egy jó könyvvel, feledni kicsit a vizsgaidőszak fáradalmait!

Heltai Sára

A koleszos élet

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer 300 egyetemista összezárva egy épületben. Ennek az épületnek a neve: Móra Ferenc Kollégium. Azt hiszem néhányszor kithetnénk az ajtajára, a feliratot, hogy "Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel", főleg egy jó kis MORGILLÁZÁS után... Mi mégis

A kedvezőtlenebb oldal:

Csörr ide, csörr oda, megérkeztünk. Van jó és rossz napjaink, ez mindenkivel előfordul. Mikor úgy érezzük az egész világ ellenünk fordul olykor nehéz a megérkezés. A lift előtt várunk, mert ilyenkor ő is beáll a sorba és ő is szabotálja a jókedvünket. Ezután megállunk az összes emeleten az összes létező kombinációban, majd felérünk a szobánkhoz és a helyünkön is vagyunk. De a vizsontagságok sorozata itt nem fejeződik be. Vár ránk a mosatlan, a szennyes, így vizsgaidőszak végén még a tankönyvek is kacéran kacsingatnak felénk, jelezvén, hogy másnap megméretetés és mostantól az ő hatalmukban vagyunk. Fájdalmas sóhajjal válaszolunk, igen, ma este (éjszaka, hajnal, reggel) az övék vagyunk. Ilyenkor bármerre megyünk, bármit is csinálunk, iszunk inkább vagy eszünk, nevetünk vagy beszélgetünk, a jegyzetek gonosz tintapacái akkor is figyelnek minket... Hiába minden jámbor szándék, szép szobatársi szó, vidámság, kacaj és a sok pletyka, a büféről már ne is beszéljünk... hiába minden csábítás és hívó szó, az eszünk nem itt jár. Ilyenkor nehéz koleszosnak lenni... Nemet mondani annak és olyanra, amit szeretünk. De mi lenne velünk nélküle? Így leglább van választásunk, nem igaz?

A csönd egy szép szó a kollégiumban... Megvan az a szépsége, hogy van, létezik, de nem itt. A valóság egy másik térfelén értelmezhető csak. Talán a Közép fasor csendes kertjeiben valahol. Itt bent egy kuriózumként nézünk fel rá. Sokszor ez nem jó, van, akinek nehéz ezzel megbékélnie. Van is, nincs is. A magány olykor átváltozik tömegmagánnyá, ami szintén nem a legkellemesebb szó a szótárban. De szerencsére ritka, mint a fehér holló.

A jó oldal:

Folyosón léptek, zajban fogant mondatok, sikitsunk, hogy aztán nevetessünk. A zaj, a hang, a beszéd, a rumli, néha maga az óskáosz állapotának modellezésére is alkalmas lenne (gondoljunk csak egy-egy bulira). Nem is értem. A tudósok ahelyett, hogy táv-söveiken keresztül keresik a válaszokat a nagy ősrobbanásokra, egyszer igazán elnézhetnének hozzánk. Szerintem itt a megoldás a világ keletkezésére is. Biztos vagyok benne. A sok holmi, a ruhák, az edények, a sörös és különböző alkohol tartalmú illuminációra alkalmas dobozok, üvegek, tárgyak között, él ember, de azám! És még milyen jó!! Kívülállónak talán érthetetlen e kis közösség, mégis számunkra természetes. A világ rendje az, hogy ide hazajövünk, nevetünk és sírunk (néha nevetve sírunk), hogy együtt eszünk (naponta többször: mindenkivel egyszer!), hogy befekszünk az ágyba és hajnalig beszélgetünk. Minderre csak rátetéz, hogy ha kell valami, amink nincs, adunk, ha baj van, segítünk egymásnak, ha nem tudunk, akkor is próbálunk, és a másokra odafigyelünk. A közös rész is sok emléket ígér. A bögrék, a tányérok és megymás éjszakánként táncra perdül, mókának rajtunk, jegyzik tetteinket. Magukba szívják, mindazt, mit nappal látnak, hallanak. A filmeket, amiket nézünk, a sok-sok-sok csevelty felidézik, a problémákra fittyet hánynak, hisz tudják, másnapra úgyis elillan mind. Ha tárgyak (velünk is) beszélni tudnának, azt hiszem nagy bajban lennénk. Annyi boldogságot, amik ők látnak e szobákban, annyi boldogságot és szeretetet, azt hiszem: egyszerre elmondani nem is lehet.

Hol volt, hol nem volt: egyszer majd lesz.

Kocsis Ivett

Ki Mit Tud? 2011 - a mórások ismét megmutatták

A **Ki Mi Tud?**-ot minden évben megrendezzük. Egy kicsit minden évben ugyanolyan, egy kicsit minden évben más. Egy kicsit minden évben ugyanolyan, hiszen az izgalom, ami a magasföldszinti folyosón várakozó fellépők beszélgetéséből szűrődik ki, mindig ott van. Örömmel jelentem ki azt is, hogy a nagyterem mindig megtelik a nézőkkel, valamint hogy kollégiumunkban olyan sokszínű egyéniségek laknak, akik közül mindig akad valaki, aki szavalna, zenélné vagy táncolna. Esetleg ezekből többet is.

Viszont szerencsére egy kicsit minden évben más a mi **Ki Mit Tud?**-unk, hiszen a megszokott, jól bevált szereplőgárda mindig bővül egy-két új műfajjal vagy lelkes új fellépőkkel, a zsűri székeiben is mások ülnek, és az este végkicsengése is mindig máshogyan lesz felemelő, azt a bizonyos "mórás-összetartozást" kifejező.

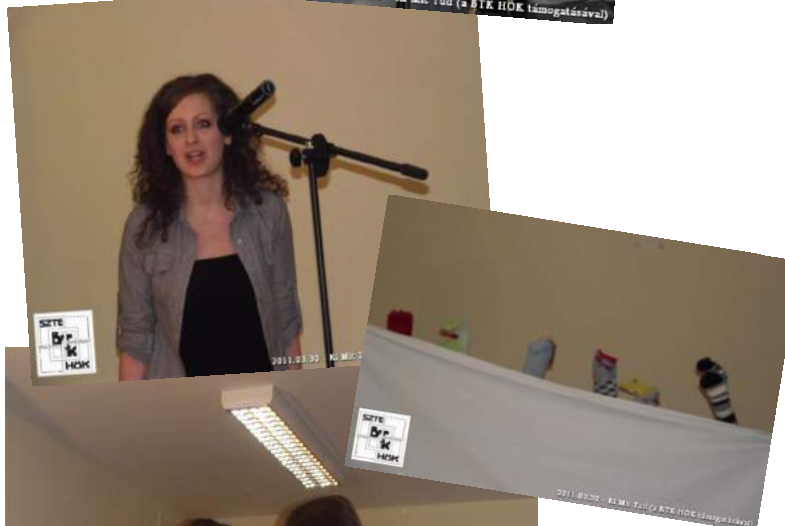
Idén március 30-án este érezhettük ezt. A hangulatot Hornyik Anna és Szeverényi Orsi ImproMIZU névre keresztelt hegedű-gitár-ének produkciója alapozta meg, aztán sorban következtek a szavalók, táncolók, zenélők, éneklők. A versek hallatán komolyan elgondolkodhattunk a nagyvilág dolgairól: a küzdelemről, a kételyekről, az elnyomásról, a szerelemről. A zomban a komolyabb hangvételű versek atmoszféráját lágyította a többi produkció. Hallhattuk és a könnyen megtanulható refrént és akár énekelhettük is a Hadzszy János - Lantos Tibor - Stayer Edgar formációval, akik a sokat emlegetett szocitám történetét göngyöltették fel dalban. Meg is érte, ők kapták a közönségdíjat. Ne feledkezzünk meg az idén megkezdődött hastánc órákról sem! Csörsz Édua vezetésével Gódor Niki és Kiss Marika egy fátylas koreográfiával hozták hozzánk közelebb a Közel-Kelet sejtelmes hangulatát. Balog Márti, Nkubitó Emília és Armai Danilla Zoknibáb előadása pedig méltán csalt nevetés az arcunkra. Ilyet még nem láttunk itt a koliban!

A legjobbakat a végére hagytam: az egyéb kategória győztese a néptáncos produkció lett, ahol egy fiatalos, amolyan "fiúk-lányok, ki-kivel?" vicces szerelmi történet kerekedett ki a tánc lépésekből, Gódor Niki, Papp Anna, Takács Gergely, Leichter Áron, Pfeiffer Árpád és Márton Gábor előadásában. A hangszeres zene kategória nyertese pedig Pukler Péter-Nyerges Ábel-Almási Dénes együttes lett, akik a Coldplay Clocks című számát adták elő olyan jól, hogy még az este és az éjszaka folyamán többször is eljátszották, közkívánatra. Igaz, addigra már csak a társaság egy kis százaléka élvezte az estét, de ők nagyon. Mesélnek az alagsori zöld fotelek, a liget és a jó öreg Tóth Kiskocsma... :)

Az este korábbi, hivatalos zárásaként egy enni-és innivaló finomságokból álló terüjl-terüjl asztalkám

fogadta az előadások után megkönnyebült, felszabadult fellépőket. Gratulációk röpködtek, puszik csatantak, minden szem csillogott. Mindenki boldogan fogyasztotta az ásványvizet vagy a bort a közös ajándékból, egy exkluzív Mórás bögréből, ami azt hiszem nagy szolgálatunkra lesz az álmos reggeleken.

Szabados Gabriella

Vizgákra fel!!!

Egy szegedi diák élménybeszámolója a tanulásról, és ami mögötte van

Május 17.:

Még van 6 napom a vizsgáig. Addig még meg kellene tanuljam ezt a könyvet, amit a tanár feladott. Csak ne lenne 700 oldal! Persze ha év közben készültem volna, most nem lennék olyan nehéz helyzetben. Ennyit átolvasni sem könnyű ennyi idő alatt, úgyhogy inkább bele sem kezdek. Hmm... de akkor mit tegyek? A legjobb az lesz, ha kérek valamilyen rövidített jegyzetet, azokban ugyanis benne van a lényeg. Továbbá, ha olyan sokat akarok megtanulni, amúgy is csak elveszek a részletekben... Nem is gondolkozok inkább ezen, mert csak felidegesítem magam. Este megkapom a jegyzetemet, és a könyvet meg inkább odaadom valakinek. Még így is lesz 5 napom a vizsgáig, Most pedig megnézek egy filmet hogy estig ne unatkozzak.

Május 18.:

Olyan későn keltem, hogy már lassan mehetek vissza aludni. És most jut eszembe, hogy 1 órára megbeszéltem egy találkozót a TIK előtt. Sietek, hogy el ne késsek. Remélem, nem húzom el megint az időt. Gyorsan megiszunk egy kávét, aztán megyünk is tanulni. Viszont a tanulást illetően kezdek bizakodni. A jegyzet, amit tegnap este kaptam csak 50 oldal. Ha ma neki kezdek, talán még egy jobb jegyre is számíthatok...

Szinte érzem, hogy nem a város másik végére kellett volna menni kávézni. Ugyanakkor nem kellett volna még kajálni is, amikor már otthon is ettem. Nem baj, most legalább minden adott ahhoz, hogy elkezdjek tanulni. Csak az a kár, hogy már 5 óra van, és a TIK nyolckor zár...

Az első 10 oldalt sikerült átvenni az 50-ből. Haladhattam volna gyorsabban is, de valahogy nem tudtam ma odafigyelni arra amit csinálok. Biztos kezdem érezni a vizsgaidőszakot. Úgy döntöttem este elmegyek egy koncertre a barátaimmal, az a pár óra már úgysemszámít.

Május 19.:

Nem kellett volna annyit inni. Most hiába megyek levegőzni, hiába iszom egyik kávét a másik után, borzasztóan fáj a fejem. Legszívesebben egész nap csak feküdnék, és meg sem mozdulnék. De nem hagyhatom így el magam. A koncerten megismertem egy lányt, és még vele is mindenképpen beszélmem kell a nap folyamán. Vajon elég ha ráírok, vagy hívjam is fel? Inkább felhívom, nehogy ezt gondolja, hogy csak azért mentem oda hozzá tegnap mert részeg voltam...

Összességében mégsem volt olyan rossz nap ez, mint amire számítottam. A fejfájásom egy kis gyógyszeres kezelésnek köszönhetően elmúlt, és még az időjárás is nekem kedvezett. Egész délután az új lánnyal sétálgattam. Olyan szép a liget májusban, nem is értem miért kell nekünk a tanulással foglalkozni ilyenkor.

Május 20.:

Ma már tényleg elkezdek tanulni. Úgy döntöttem, hogy elkezdem előlről, mert semmire nem emlékszem abból, amit eddig tanultam. Azt a 10 oldalt amit eddig átvettem hamar átfutom, szóval remélem nem azzal fogom eltölteni a napomat...

Ma meg vagyok magammal elégedve. Átolvasztam az egész anyagot. Ez persze nem azt jelenti hogy tudom is, de sorkiemelővel és tollal már sikerült kiszínezni. Már csak meg kell tanulni.

Május 21.:

Váratlanul haza kellett utazzak, mert elfogyott az összes kajám, és már pénzem sincs annyi, hogy vegyek valamit. Sosem értem azokat, akik vonaton tudnak tanulni. Számomra ez a tevékenység már-már science fiction-nek minősül. Ilyenkor legalább van időm elolvasni azokat az újságokat, amelyekre egyébként soha nem jut néhány szabad óram. A tanulást érhető okokból mellőzni kellett. Ha már itthon vagyok, inkább a családommal beszélgetek. 3 hete nem láttam őket, most végre elújságozhatom nekik mi történt velem az elmúlt hetekben.

Május 22.:

Holnap vizsga, így ma az egész napot tanulással töltöttem. Magamra sem ismerem, de úgy érzem teljesen fel tudtam készülni. Persze vannak homályos részek így is, de bízok benne, hogy azokat nem fogják kérdezni. A mai nap termése: 2 kávé 1 energiaital, és 50 oldal. Csillagokat látok, és nem csak azért mert éjfél van, és fáradtan bámulok ki az erkélyablakon. Most már kezdek kicsit félni a vizsgától. Aludni valószínűleg csak visszafelé fogok tudni a vonaton, mert már hajnalban el kell induljak hogy időben odaérjek a nagy megmérettetésre.

Május 23.:

Túl vagyok a vizsgán. Nem is értem miért stresszeltem annyit miatta. A tanár jó fej volt, és ha kicsit pontosabb vagyok még ötöst is kaphattam volna. Bár ha úgy vesszük, meg is érdemeltem a jó osztályzatot. Olyan sok tanulás után csalódtam volna, ha nem kapok megféleltet. Legközelebb nem fogom ilyen komolyan venni a tanulást, mert még ártok vele az egészségemnek...

Hegedüs István